

Κυριακή του Παραλύτου

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Χριστάκης Ευσταθίου, Θεολόγος. Ανέβασμα θαυματουργίας «Άρον τον κράβαττόν σου και περιπάτει».

Στην τέταρτη Κυριακή από το Πάσχα η Εκκλησία προβάλλει το θαύμα της θεραπείας του παράλυτου της Ιερουσαλήμ. Με όλα τα θαύματα του Χριστού που εκτίθενται μέχρι τη γιορτή της Ανάληψης η Εκκλησία ξεδιπλώνει ένα προπαρασκευαστικό στάδιο μέχρι τον ερχομό του Παρακλήτου, τη μεγάλη δηλαδή ημέρα της Πεντηκοστής. Η ζωοποίηση μας από το Άγιο Πνεύμα σε αναστάσιμες τροχιές είναι αυτή που μάς ανυψώνει στο χώρο της θείας θαυματουργίας, η οποία δεν περιορίζεται μόνο σε κάποια έκτακτα θαυμαστά γεγονότα αλλά επεκτείνεται σε όλο το φάσμα και την ευρύτητα της ζωής.

Στα Ιεροσόλυμα, στο χώρο της προβατικής κολυμβήθρας, στην επιλεγόμενη Βηθεσδά, διενεργείται το θαύμα της θεραπείας του παραλυτικού. Η τραγική αυτή ύπαρξη ήταν βυθισμένη στον ανθρώπινο πόνο. Σήκωνε το σταυρό της ασθένειάς του για 38 ολόκληρα χρόνια. Στην κατάσταση αυτή, όπως εξάγεται από το κείμενο του Ευαγγελίου, τον οδήγησε η αμαρτία. Αμαρτία στη βαθύτερη της έννοια σημαίνει τη διακοπή της σχέσης ζωής με τον Θεό, προσλαμβάνοντας έτσι οντολογικό χαρακτήρα. Το αξιοθαύμαστο στην περίπτωση του παραλυτικού είναι ότι περίμενε υπομονετικά με πίστη και ελπίδα τη θεραπεία του. Πολλοί άνθρωποι σε τέτοιες περιπτώσεις αφήνουν τον εαυτό τους να παραδοθεί στη μοναξιά και την απογοήτευση. Είχε μάθει στα 38 χρόνια της παραλυσίας του να συμφιλιώνεται με τους ανθρώπους και να τους αποδέχεται. Διαφορετικά θα χαλούσε κυριολεκτικά τον κόσμο γνωστοποιώντας το πρόβλημά του. Μπροστά, λοιπόν, σ' αυτή την πίστη του παραλυτικού ο Θεός δεν μένει αδιάφορος. Βλέπουμε πιο συγκεκριμένα, με βάση τη διήγηση, ότι ο Χριστός δίνει απάντηση με τον σωτήριο λόγο του: «Άρον τον κράβαττόν σου και περιπάτει».

Η θεραπεία

Ο Χριστός θαυματουργικά τω τρόπω θεράπευσε τον παράλυτο. Με τη συγχώρεση απομάκρυνε προηγουμένως την αιτία της ασθένειας που ήταν η αμαρτία. Στην κατάσταση της αμαρτίας ο άνθρωπος εμπιστεύεται μόνο τις δυνάμεις του και τον εαυτό του, εξορίζοντας από τη ζωή του τον Θεό. Αισθάνεται έτσι όταν συνήθως δεν αντιμετωπίζει δοκιμασίες και δυσκολίες στη ζωή του και αναγάγει την υλική ευημερία σε υπέρτατη αξία. Αυτόν ακριβώς τον κίνδυνο διέτρεχε και ο παράλυτος μετά τη θεραπεία του από τον Χριστό. Δηλαδή να λησμονήσει τον Θεό και μάλιστα αισθανόμενος υγιής να χρησιμοποιούσε τις δυνάμεις του εναντίον της αγάπης του.

Ακριβώς, ο Χριστός για να επιστήσει την προσοχή στον θεραπευμένο παράλυτο, τού υποδεικνύει: «ίδε, υγιής γέγονας, μηκέτι αμάρτανε, ίνα μη χείρον σοί τι γένηται». Η παράδοση μάλιστα λέει ότι αυτό το χειρότερο συνέβηκε. Στηρίχθηκε τόσο πολύ στη σωματική δύναμη που ο Χριστός τού χάρισε με το θαύμα, ώστε τα θεραπευθέντα χέρια του τα χρησιμοποίησε για να ραπίσει τον Κύριο στο σκηνικό που εκτυλίχθηκε η διαδικασία της ανάκρισής του στην πορεία του προς το Πάθος.

Πρόκειται για το δούλο του αρχιερέα Άννα που αναφέρεται από τους ευαγγελιστές ότι ράπισε τον Κύριο. Γι' αυτό και ο Χριστός, ενώ μέχρι τότε εσιώπα, στην περίπτωση αυτή τού είπε: «ει κακώς ελάλησα, μαρτύρησον περί του κακού, ει δε καλώς, τί με δέρεις;».

Αγαπητοί αδελφοί, ο Χριστός με τις θαυματουργικές ενέργειές του μάς αποκαλύπτει ότι η κατά φύση λειτουργία της ύπαρξης του ανθρώπου βρίσκεται στην προσωπική κοινωνία του με τον Θεό. Ο άνθρωπος καλείται να ενταχθεί σ' αυτή την κοινωνία αγάπης, η οποία τον αναδεικνύει στην αυθεντική του μορφή με όλη την αρχοντιά που κοσμεί την «κατ' εικόνα Θεού» δημιουργία του. Ο δρόμος που οδηγεί σ' αυτή την κοινωνία είναι εκείνος της πίστης και της αγάπης που δεν περιορίζει την ύπαρξη σ' ένα στείρο βιολογικό κύκλο αλλά την αναγάγει στα δυσθεώρητα ύψη της θέωσης.

Πηγές: synodoiporia.blogspot.gr - churchofcyprus.org.cy